

Pohjoisen legendat IV

Muukalainen

Aapo Leisiö

Muukalainen

Fantacor Ky

Vantaa

© Aapo Leisiö 2019

Nidotun laitoksen ensimmäinen painos

Kannen kuva: Heikki Kuusipalo

Kansien suunnittelu ja toteutus: Lasse Teeriaho ja Tero Lehtonen

Kartat: Tero Lehtonen ja Lasse Teeriaho

Kustantaja: Fantacor Ky

Valmistaja: Bookea 2020

ISBN 978-952-69275-5-8

Tämä kirja on omistettu yrittämiselle ja uskomiselle. Vaikeina, poikkeuksellisina aikoina tärkeiden ja rakkaiden asioiden merkitys korostuu. Haluan omalta osaltani olla keventämässä kaikkien lukemisesta pitävien tunnelmaa. Tämä tarina on minun keinoni siihen.

Iso kiitos tämän kirjasarjan synnystä kuuluu Kasper Vuoriselle. Muukalaisen kanssa olemme löytäneet samanlaista yhteyttä luomiseen, mitä meillä oli, kun Pohjoisen legendat oli pelkkä visio ja muutama mustetahra luentolehtiössä. Ilman Kasperin ehtymätöntä mielikuvitusta Pohjoisen legendat olisi kovin erinäköinen sarja.

JÄMMERI

POHJOLAN
TASANKO

Pohjoisen valti

ROHN

KESKINEN
VALTAMERI

THORKAR

JUMALSEN
VALTAMERI

CASTENIOR

URDA-
BUSMAR

URDA-GRYN

URDA-
HEZAK

URDA-
HEZAK

EROK

URDA-
SATH

EROK-
ISAS

HEFESENMERI

ISINIOR

WARTHENIOR

BARNARANMERI

DARKONIAMERI

1000 km

LUKIJALLE

Kiitos sinulle, joka luet tätä fantasiateosta. Riippumatta siitä, miten olet saanut tämän kirjan käsiisi, on minulle kunnia, että se on juuri sinulla.

Minun täytyy selvittää jokunen asia tulevasta, ennen kuin päästän sinut juoneen käsiksi. Muukalainen on Pohjoisen legendat -fantsiikirjasarjan osista monisäikeisin. Jätän nuo säikeet erottelematta, mutta lukiessa on hyvä muistaa, että eri tapahtumien aikajanaat eivät ole yhteneväisiä. Tapahtumien ajat riippuvat siitä, missä päin Warthenioria, Castenioria tai Isinioria kulloinkin liikutaan ja kenen kanssa.

Sinun, parahin lukija, on myös hyvä muistaa, että Muukalainen on vain osa suurempaa kokonaisuutta. Sen seurauksena jotkin tapahtumat on ollut pakko jättää hieman irrallisiksi, vaikka ne kaikki palvelevatkin suurempaa tarkoitusta. Muukalaista vaivaa myös sama ongelma, kuin edeltäjäänsä Tulenkantajaa; kirja uhkasi venyä kohtuuttoman pitkäksi. Se aiheutti toimenpiteitä, joita en tässä avaa, mutta jotka varmasti vaikuttavat lukukokemukseen. Olen kuitenkin pyrkinyt siihen, että tarina olisi mahdollisimmat ehyt kokonaisuus. Jää sinun arvioitavaksesi, rakas lukija, olenko tässä onnistunut.

Muukalainen laajentaa juonta ja maailmaa entisestään ja tuo mukaan jälleen joukon uusia henkilöhahmoja. Hahmoluettelon sekä luettelon Mioksen aatellisista löydät kirjan lopusta.

Toivon, että olemme Kasperin kanssa onnistuneet luomaan sinulle, lukija, sellaisen tarinan, jonka parissa viihdyt.

KUNINKAAN KUTSU

Yön aikana satanut lumi oli piilottanut polun katseilta, mutta ritari Cenkus Eburoa se ei haitannut vähääkään. Hän oli asunut koko ikänsä näillä seuduilla ja olisi löytänyt perille, vaikka tiet olisivat härmistyneet tuuleen. Ritari katseli kulmiensa alta lumista maisemaa, jota paikoin täplittivät havupuiset metsäsaarekkeet. Hänen aseenkantajansa Petrek ohjasi ratsunsa herransa viereen ja varjosti silmiään kädellä. Pilvet olivat kadonneet, pakkasen kiristynyt ja kevätaurinko kimmelsi hangella kirkkaana. Aseenkantaja ei puhunut heti, vaan odotti josko hänen herransa halusi aloittaa. Ritarin jyrävä ruskea ruuna pärskähteli, pureskeli kuolaimia ja näykkäisi Petrekin tammaa osoittaakseen tälle tämän aseman. Ratsujen hengitys höyrysi ja turpakarvat olivat huurteesta vaaleat. Korskuvat eläimet nakkelivat päitään ja polkivat levottomina hankea kavioillaan. Ritari Cenkus Eburo oli suurtilallinen, aatelinen lordinsa Melissa Othin armosta. Petrek oli hänen tilanhoitajansa poika, sotimisesta kiinnostunut lahjakas nuorukainen.

- Saanko kysyä, herrani? Petrek kysyi lopulta.
- Kysy pois, Cenkus nyökkäsi katsomatta kuitenkaan aseenkantajaansa. Hän tarkkaili edelleen heidän edessään aukeavaa lumista maastoa.
- Miksi me sodimme talvella? Eihän kukaan järkevä johtaja halua sotia talvella, Petrek kysyi, vaikka tiesikin kuulostavansa röyhkeältä. Petrek tiesi, että heidän lordinsa Melissa Oth, lordi Jasper Othin tytär, oli lähettänyt käskyn varustaa kymmenen keihäsmiestä ja kaksi kevyttä ratsumiestä ja saapua Melissan kartanolle. Kartanolle, jonka lordi oli muurittanut jo miltei linnoitukseksi.
- Sodimmeko me? Cenkus katsoi uteliaana Petrekiä, joka painoi hetkeksi katseensa.

– Lordi Oth kutsui meidät aseisiin, Petrek vastasi häpeillen. – Jos emme sotisi, niin miksi emme voineet jäädä talveksi harjoittelemaan ja hoitamaan tiluksia?

– Lordi Oth haluaa meidät valmiiksi. Ei ole sanottua, etteikö meitä jo siirrettäisi jonnekin, mutta en usko. Kuningas on kuulopuheiden mukaan saarattu Mournhaagin linnaan, ja kapinalliset ovat alkaneet kerätä voimiaan. Kyllä kyliä ja linnoituksia voi piirittää talvellakin, poika. Se on vain perhanan kylmää puuhaa. Mutta lupaan sinulle, että harjoitella kyllä saat, Cenkus hörähti ja jatkoi. – Jos tämä olisi sotaa, niin me tietäisimme vihollisemme. Nyt me kokoonnumme lordi Othin huomaan, juomme hänen oluttaan ja tallomme hänen kartanonsa pihan tasaiseksi harjoittellessamme. Jos ei sinulla ollut muuta, niin jatketaan matkaa, ritari viittasi kahta kevyesti varustautunutta ratsumiestä lähtemään liikkeelle. Hän kannusti ratsuaan ja viittoi merkin myös kymmenelle keihäsmiehelleen. Osaston hännillä nytkähtivät liikkeelle kahdet härkien vetämät vankkurit. – Lordi Melissa Oth on kaunis nainen, Cenkus kääntyi satulassa Petrekiin päin. – Häntä on paljon mukavampi katsella kuin sinua, joten pidähän mölyt mahassasi, tai saat kävellä.

Petrek myöntyi hymyään peitellen ja jättäytyi jonkin matkaa herransa jälkeen. Jossain kauempana lumipaakku putosi tupsahtaen hankeen yksinäisen kuusen oksalta.

Ritari Cenkus Eburo ei olisi kuunaan puhunut pahaa lordistaan, eikä varsinkaan aikonut oksentaa pahaa mieltään aseenkantajansa ylle. Hän oli saanut lordilta maansa ja arvonsa, mutta vain sen takia, että hän ja hänen asemiehensä vastaisivat kutsuun silloin, kun sitä tarvittiin. Cenkus ei kuitenkaan pitänyt talvella taistelemisesta. Matkaaminen hangessa oli hidasta ja raskasta. Kärryille piti polkea kulku-uraa, kylmästä ja nälästä kärsivät sotilaat sairastuivat ja levittivät tautinsa muihin. Cenkus oli kokenut, kuinka talvileirissä kaikki oksensivat ja paskoivat minne sattui. Talvella näin pohjoisessa lumi peitti alleen taistelukentän petolliset maastonkohdat, jolloin ritarit eivät kyenneet kunnolla rynnäköimään vihollisen ryhmytykseen hangessa, ja joutuivat näin ollen luopumaan vahvimmasta edustaan tavallista jalkamiestä vastaan. Lisäksi Cenkus olisi paljon mieluummin viettänyt talven lämpimän tulisijan ääressä tiluksillaan. Sikäli talvi oli kuitenkin paras aika sotimiseen, että ei tarvinnut kylvää, niittää tai kyntää. Talvisin kuitenkin korjattiin työkalut, kärryjen vanteet ja akselit, taottiin hevosenkenkiä, kaadettiin puita haloiksi ja hirsiksi, jauhettiin viljasta jauhoja ja tehtiin lapsia. Talvella oli aikaa tavata muita ritareita, käydä kauppaa ja juhlia pitkälle yöhön. Sotimisen kannalta talvipäivinä valoa oli lyhyen aikaa, ja vain kokeneet johtajat kykenivät suunnistamaan pimeässä oikeaan paikkaan. Aikaa liikkumiseen ja ryhmittymiseen oli vähän, ja jos miehet eivät olleet harjaantuneet majoittumaan luonnossa talvella, paleltumat jaloissa

rampauttivat osan sotilaista pysyvästi. Hangen alla saattoi olla pettävää jäätä tai joenuoma, josta vain pintakerros oli jäätynyt. Kun talvimarssilla putosi veteen, se melkein poikkeuksetta tarkoitti kuolemaa. Cenkus ei nähnyt järkeä talvella sotimisessa, mutta kutsu oli käynyt, ja jos lordi vihelsi, Cenkus riensi häntä heiluen ja innosta haukkuen paikalle. Aina.

Cenkus varjosti silmiään. Alarinteestä alkoi metsä, joka jatkui kartanolle saakka. Ritari oli monta kertaa kiittänyt onneaan siitä, että oli juuri Melissan tilallinen ja ritari. Sillä naisen, sekä tämän isän ja veljien, maa-alueet olivat hedelmällistä ja jokien sävyttämää maata, johon oli helppo raivata viljelysmaata. Metraan ja Nimaan oli maitse vain parin viikon matka ja jokea myöden matka kesti tuulen suunnan mukaan kahdesta kolmeen päivään. Tavarat kulkivat nopeasti tiloilta kaupunkeihin ja miesten varustamiseen tarvittavia aseita, ketjupanssareita ja muita varusteita, sai nopeasti. Vielä kun Melissa ei monen muun lordin tavoin halunnut kontrolloida vasalliansa aseiden määrää, niin hankintaluvat oli helppo järjestää. Lordi Othin suku myös ani harvoin ratsasi tilallistensa asevarastoja, ja jos ylimääräisiä aseita löytyikin, nämä eivät takavarikoineet miekkoja tai jousia, vaan vaativat hyvitykset hopeana tai lisätöinä kartanoillaan. Se oli kokeneen Cenkusen mieleen, sillä hänen mielestään ei ollut mitään turhempaa kuin se, että hänellä ei olisi ollut varalla muutamaa miekkaa, tikaria tai nuijaa rikkoutuneiden tilalle. Hän oli kuullut, että erityisesti Niman maakunnan alueella lordi Irmi poikineen oli todella tarkka siitä, että ylimääräisiä aseita ei ollut saatavilla. Kusipäät, Cenkus tuhisi itseksensä, sillä tunsu monet Irmien ritareista.

Cenkus vilkaisi sotilaitaan, jotka seurasivat kävellen kahdessa rinnakkaisessa jonossa, joita myöden kärryjen oli helppo seurata. Hän toivoi, että kapina loppuisi ennen kevättä, sillä sotilaiden piti päästä kylvämään peltoja. Sodalla oli voimakkaita vaikutuksia normaaliin elämään. Kun miehet ja naiset kutsuttiin aseisiin, tilan työt jäivät hoidettaviksi vanhuksille ja lapsille. Kun väkeä oli niukasti, jäi osa pelloista kylvämättä tai korjaamatta, vaikka töitä tehtiinkin talkoo voimin. Ja jos sotilaat kesään tai syksyyn mennessä palasivat, niin niitä, joita rauta ei ollut vienyt, odotti seuraavana talvena taistelu nälkää vastaan. Ja jos siemenviljaa ei edelliseltä vuodelta jäänyt, piti pahimmillaan kärvistellä useampia vuosia tai ostaa viljaa kalliilla ja jäädä velkoihin. Ja jos siinä tilanteessa väki kutsuttiin vielä uudestaan aseisiin, sai palkkioksi palata kotiin, jonka joku toinen oli velkojen tähden ottanut hoidettavakseen. Parempi olisi kuolla taistelukentällä, kuin joutua velan ikeeseen. Valmiilla pelloilla ja tiloilla oli aina ottajia. Hyvällä onnella kuolleen soturin perhe sai jäädä palvelemaan uutta tilallista.

Cenkus mietti oman tilansa kevättä, mutta havahtui ajatuksistaan, kun toinen ratsumiehistä laukkasi häntä vastaan. Lumi pöllysi kavioista ja ratsu koetti pysyä jo raivatulla polulla. Cenkus viittasi miehiään pysähtymään.

– Herra, ratsumies huohotti jo ennen kuin oli saanut hevosensa seisahtumaan.
– Metsässä on joitain miehiä. Näin viisi. Lebern jäi pitämään heitä silmällä.

Cenkus mietti, keitä metsässä voisi olla. Todennäköisesti nämä olivat puunhakkaajia tai metsästäjiä, mutta yleensä metsästäjiä oli vain kaksi. Toisinaan metsästäjätkin pitivät yhtä, joka selittäisi useamman, mutta todennäköisesti kyseessä olivat puunhakkaajat. Cenkus ei kuitenkaan aikonut hosua, vaan käski tiivistää rivit. Hän lähetti kuusi keihäsmiehistään eteen, käski Petrekiä tuomaan kypäränsä ja viittasi ratsumiestä kulkemaan rinnallaan keihäsmiesten perässä.

Metsäinen polku kaartoi jyrkästi vasempaan. Lunta oli vähemmän, mutta mäkinen maasto, pensaikot ja lumiset kuuset estivät näkemästä pitkälle. Kivet olivat peittyneet lumisiksi kumpareiksi ja siellä täällä näkyi jänisten ja hirvieläinten jälkiä. Mutkan takana seisoj Lebernin hevonen, mutta miestä ei näkynyt missään. Cenkus näki verta lumella ja raahausjäljet, jotka katosivat jonnekin puiden ja pensaiden sekaan. Hän ehti hädin tuskin vetää miekkansa ja karjua soturinsa riveihin, kun metsästä lensi nuolia, kuin parvi surisevia lintuja. Osa nuolista sujahti hankeen tai töksähteli rinteen paksuihin mäntyihin. Yksi keihäsmiehistä sai nuolen kasvoihinsa ja toinen kylkeen ketjupaidan läpi. Kahta muuta nuolet osuivat jalkoihin ja nämä koettivat tuskasta karjuen ja kiroillen nilkuttaa suojaan. Cenkuksen kanssa ratsastanut mies putosi hankeen nuoli kurkussaan. Hän oli kuollut jo tömähittäessään maahan.

– Kokoon! Cenkus huusi. Hän tiesi, että oli ratsun selässä helppo maali ja ihmetteli, ettei kukaan ollut osunut häneen. – Kilvet!

Cenkus pudottautui ratsailta ja läimäytti hevostaan lautasille. Eläin laukkasi matkoihinsa ja ritari syöksyi keihäsmiestensä muodostelmaan. Petrek ojensi hänelle kilven, ja Cenkus näki, että jalkoihin haavoittuneet soturit olivat päässeet nilkuttamaan muodon suojiin. Hän ei ehtinyt kiinnittää kilven remmiä, kun seuraavat nuolet ryöpsähtivät heidän niskaansa. Tällä kertaa sotilaat, kaksi naista ja neljä miestä, olivat valmiina tiiviissä muodostelmassa. Nuolet iskeytyvät napsahdellen keihäsmiesten suuriin pyöreisiin kilpiin tai suhahtelivat metsään. Cenkus ivasi sotilaitaan ja karjui, että näiden tuli heti paikalla lopettaa pelkääminen, sillä muodostelmassa haisi paska. Sotilaat nauroivat, jotkut hermostuneesti, mutta ritarin peloton asenne rohkaisi heitä.

– Heidän on pakko tulla tänne. Nuolet loppuvat ennen pitkää, ja sen jälkeen me hakkaamme niistä paskat ulos.

Kuin vahvistaakseen ritarin sanomaa, seuraavat nuolet iskeytyivät kilpiin. Rautahelaiset kilvet olivat kuitenkin vahvoja, eivätkä nuolet kyenneet halkaisemaan niitä. Keihäsmiehet ivasivat jousimiehiä ja kehottivat näitä tulemaan lähemmäs. Hyökkääjää ei kuitenkaan saattanut erottaa, kuin vilahduksina puiden lomassa. Ajuritkin olivat tarttuneet aseisiin, mutta piilottelivat kärryjensä suojissa.

– Valmistautukaa, Cenkus sähähti, sillä ampumisessa oli pidempi tauko, kuin mitä jousen uudelleen jännittäminen vaati. – Jatkakaa ivaamista. He tulevat kohta tai sitten he ovat lähteneet. Älkää antako niiden huomata, että me tiedämme heidän suunnittelevan jotain. Ivatkaa, pankaa ne epäröimään ja pelkäämään, niin ne tulevat päälle karjuen ja housut pelosta paskassa.

Ja sitten viholliset tulivat. Metsässä kohosi karjunta, aivan kuten Cenkus oli uumoillutkin. Hän kuitenkin käski miestensä vielä odottaa suojautuneena kilpiensä taakse. Se oli viisasta, sillä hetki karjunnan alun jälkeen nuolet ropisivat jälleen kilpiin, kuin sade, jonka tarkoitus oli riistää henki sotureilta ja saada nämä vuotamaan verta.

– Nyt! Cenkus nousi ja levitti kätensä osoittaen miehilleen, että ei ollut syytä pelätä. – Riviin! Tappakaa ne kaikki!

Vihollisia oli paljon. Cenkus ihmetteli, mikseivät nämä olleet vain käyneet suoraan heidän kimppuunsa, vaan ampuneet ensin jousilla. Olivat ilmeisesti harjoitelleet väijytystä Cenuksen osaston kustannuksella. Vihollisia oli moninkertaisesti heidän kymmenen miehen rivistöään vastaan. Cenkus arvioi kokemuksellaan, että heillä oli vastassaan ainakin neljäkymmentä vihollista. Joukossa oli niin miehiä, kuin naisiakin. Vihollinen tarpoi hangessa heidän kimppuunsa huutaen samalla itselleen rohkeutta. Rynnäkkö kuitenkin hidastui nopeasti ja menetti parhaan teränsä paksussa lumihangessa. Hän näki sekalaisen joukkion, jolla oli aseinaan hankoja, keihäitä, tikareita ja nuijia. Osalla oli miekkoja ja seassa näkyi jokunen kilpikin. Cenkus naurahti vihollisensa nahkapanssareille ja turkiksille, joista hänen miestensä teräs purisi helposti läpi. Silti, vaikka tilanteessa oli jotain sairaalloisen huvittavaa, Cenkus tiesi, että määrä korvasi aina laadun, jos laatu ei saanut valita taistelupaikkaa.

– Hitaasti kohti kärryjä! Cenkus työnsi vasemmalla puolellaan seisovaa soturiaan, jotta tämä liikkuisi. Heidän oli pakko saada jotain selustansa suojaksi. Jos vihollinen ei päässyt piirittämään heitä, he kykenisivät tiivistämään ryhmityksen, muodostamaan kilpimuurin ja suolistamaan vihollisen röykkiöiksi jalkoihinsa.

Mutta siirtyminen oli jo myöhäistä, heidän selustaansa rynni ainakin kymmenkunta vihollista lisää. Nämä olivat olleet kurinalaisia, saapuneet vaivihkaa lähemmäs kärryjä ja estivät nyt vetäytymisen. Ovelat paskat, Cenkus tuumi, eikä voinut olla kunnioittamatta vihollista. Hän oli kuvitellut, että vihollinen ei ollut hyökännyt yltiöpäisesti, koska näiltä puuttui kokenut johtaja, mutta se ei ollut totta. Maalaisjoukkion johtaja oli viisas ja rohkaissut joukkojaan osoittamalla, että panssaroidutkin miehet kykkivät kilpiensä takana, kuin hiiret koloissaan haistettuaan kissan.

Hetken Cenkus aikoi käskeä jotain, mutta luopui ajatuksesta. Hänen sotilaansa osasivat taistella käskemättäkin ja osa kääntyikin ottamaan vihollisen selustasta vastaan. Cenkus tunsi taistelun kiiman kohoavan, hän karjui ja ohjasi kömpelön hangon piston helposti sivuun. Hän syöksähti eteenpäin ja isku yllätti kokemattoman vastustajan. Miekka upposi hangonheiluttajaan kevyesti ja työntyi läpi selkäpuolelta. Cenkus tunsi luiden napsahtelevan poikki terän tieltä ja survoi aseensa miltei väistimeen saakka miehen sisään. Työntäessään miestä rintakehästä hän katsoi tätä silmiin. Miehen yllättynyt ilme oli jollain sanoin kuvailemattomalla tavalla surumielinen, mutta katse ei väistänyt Cenkusta, vaikka elon kiilto hiipui silmistä nopeasti. Cenkus oli nähnyt samanlaisen katseen ennenkin. Hän ei välittänyt siitä nyt, mutta tiesi kohtaavansa tuon saman katseen yöllä, kun juhlinta, naiset ja ylimielinen leuhkinta ei ollut enää työntämässä kauhuja pois ajatuksista.

Soturit karjuivat, solvasivat vastustajiaan ja itkivät. Heidän verensä roiskui tummana hangelle, joka taistelun melskeessä tiivistyi liukkaaksi. Cenkus iski ja viilsi, hän torjui ja väisti, mutta vääjäämättä hänen voimansa alkoivat ehtyä, sillä hengähdystaukoja ei ollut. Vihollinen painoi päälle raivon vallassa. Hän ei kuitenkaan pelännyt. Maalaiset eivät juuri osanneet taistella, eikä näiden alkeelliset aseet pystyneet hänen rintapanssarilla vahvennettuun ketjupanssariinsa. Joku huitaisi häntä rautavahvisteisella nuijalla ja Cenkus antoi iskun osua vatsaansa. Hän oli mielissään panssareistaan ja survaisi miekallaan jonnekin liikkeen suuntaan, mutta samassa jokin raskas kumahti hänen takaraivoonsa. Kaatuessaan hän huomasi miettivänsä, että puu oli varmaankin kaadettu hänen päähänsä. Verinen lumi tunkeutui kypärän silmikosta sisään ja Cenkus tunsi, että jotkut talloivat häntä ja painoivat hänen päätänsä syvemmälle lumeen. Cenkus kamppaili päästäkseen jälleen jaloilleen, mutta häntä aloillaan pitävä voima oli väkevä. Kun hän oli kaatunut, ei kestänyt enää kauaa, että taistelun äänet hävisivät hiipuviin räkäisyihin ja muminaan. Viimein tunneilta tuntuneen ajan jälkeen hänet tempaistiin pystyyn. Kaikki hänen sotilaansa olivat kuolleet, myös ajurit. Maalaiset ryöstivät kaatuneilta aseita ja panssareita.

Kolme maalaista vartioi Cenkusta, kun muut riemuitsivat saavuttamastaan voitosta ja hamusivat kärryistä leipää, olutta, viljaa ja varusteita. Cenkus kyseli häntä vartioivilta kapinallisilta, kuka näitä johti, mutta kukaan ei vastannut hänelle. Jonkin ajan kuluttua hänen eteensä astui jyrkävärakenteinen mies, jonka kasvot olivat vakavat ja surulliset. Miehen kädet olivat raskasta työtä koko elämänsä tehneen kädet, vahvat hartiat olivat painuneet hivenen kumaraan ja ohimoilla oli vaaleanruskeisiin hiuksiin sekoittunut harmaata.

– Kuka olet? Cenkus kysyi. – Oletan, että tiedät kuka minä olen ja kunnioitan sinua, että siitä huolimatta rohkenet käydä kimppuuni.

– Alexen Bruuliksi minua on haukuttu, mutta Kivenhakkaajana minut paremmin tunnetaan. Ja olet oikeassa ritari. Minä tiedän, kuka sinä olet. Olen nähnyt sinut monesti työstäessäni talojen kivijalkoja, enkä ihmettele, että sinä et ole kiinnittänyt minuun huomiota.

– Sitten varmaankin tiedät, että saat minusta hyvät lunnaat, Cenkus sivuutti miehen piikikkään huomautuksen. Hän ei tosiaan ollut kovin kiinnostunut työläisistä. – Siksihän sinä joukkoinesi kävit kimppuuni?

– Maksaaako jumalatar Shalmarian lunnaasi? mies kallisti päätään ja hänen kulmakarvansa painuivat kurttuun.

– Ei, vaan lordi Oth, Cenkus vastasi.

– Lordi Oth kyllä maksaa, Alexen hymähti. – Hän maksaa hengellään kaikesta siitä mitä on tehnyt, mutta se ei koske enää sinua, ritari.

Cenkus sanoi jotain, mutta Alexen ei enää kuunnellut. Hän vihasi ritaria ja kaikkea, mitä tämä edusti. Erityisesti hän kuitenkin vihasi tämän valtaa muihin. Alexen oli aina vihannut aatelisia, mutta nyt Shalmarian tarjosi mahdollisuuden kostaa. Hän oli epäröinyt kapinan mahdollisuuksia, kun kyläpappi oli puhunut hänelle asiasta, mutta oli lopulta päättänyt tarttua tilaisuuteen. Ja nyt ritari oli polvillaan köytettynä hänen edessään. Alexen liikkui kokoisekseen mieheksi erittäin ketterästi, ja nuija heilahti kaaressa niin nopeasti, että Cenkus ehti ainoastaan tajuta, että kohta sattuisi. Mutta ei sattunut. Metallivahvisteisen nuijan osuma murskasi kallon silmän räpäyksessä, ja Cenkus tuupertui hangelle. Hetken ritarin vartalo nytkähteli, mutta lopulta viimeinenkin elonmerkki hiipui. Alexen sylkäisi miehen viereen. Hän olisi halunnut sylkeä ruumiin päälle, mutta ritarin panssarit olivat hyvät. Hän ei halunnut, että joku hänen satureistaan joutuisi kantamaan hänen räkäänsä mukanaan. Ei, vaikka panssareissa olikin valmiiksi verta ja palasia ritarin uhreista.

Kivenhakkaaja katseli ympärilleen. Hän oli menettänyt kahdeksantoista soturiaan ja seitsemän oli haavoittunut. Se oli huomattava määrä, sillä heitä oli ollut vain kuusikymmentäkolme. Alexen ymmärsi, että vaikka he olivat voittaneet, niin kyseessä oli ollut ainoastaan yksi ritari ja tämän muutama sotilas. Hänen joukkonsa oli menettänyt kolmanneksen voimastaan. Alexen ei ollut kuitenkaan liian huolissaan, sillä nyt hänellä oli taas useampia panssaroituja ja hyvin aseistettuja taistelijoita. Lisäksi hänelle oli kerrottu, että kirkko toimittaisi heille lisää varusteita. Papit olivat käkeneet, että heidän tuli vaikeuttaa lordien joukkojen koolle kutsumista, kunnes kirkon paladinit ja temppeliritarit ottaisivat heidät johtoonsa. Alexen ei tiennyt mitä olivat paladinit, mutta hän tiesi, että temppeliritarit olivat eliittisotilaita, ja hän odotti innolla, että pääsisi taistelemaan näiden rinnalla.

Alexen antoi joukkojensa rauhassa ryöstää ritarilta ja tämän sotilailta kaiken vähänkin arvokkaan. Hevoset ja kärryt otettiin mukaan ja osa hänen sotureistaan oli jo ehättänyt maistelemaan kärryjen oluttynnyreistä. Heillä ei ollut pulaa ruoasta, sillä he toimivat kylänsä ja kotiensa läheisyydessä, mutta kaikki ylimääräinen oli käsketty kerätä talteen ja varastoida kevään liikkeelle lähtöä varten. Vuotta aiemmin Alexen ei olisi tohtinut missään oloissa käydä ritarin kimppuun, eikä hänellä olisi ollut siihen tarvittavaa joukkoakaan, mutta nyt kaikki oli muuttunut. Kirkko oli aloittanut vallankumouksen asematonta kuningasta vastaan, ja oli vain ajan kysymys, että valta Mioksessa tultaisiin jakamaan uudestaan. Jokainen kapinallinen tulisi saamaan maata ansioidensa mukaan ja kaikilla tulisi olemaan mahdollisuus vaurastua, jos vain olivat valmiit tekemään vaadittavan työn. Alexen oli valmis. Hän oli tietämättään saavuttanut kapinan ensimmäisen voiton kirkon nimissä. Voitto ei kuitenkaan jäisi hänen viimeisekseen, saati loistokkaimmakseen.